

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Faust

Citation: Hjortø, Knud: "Faust", i Hjortø, Knud: *Faust*, 1921, s. 65. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_11-shoot-idm139906164255024/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Faust

HENRIK kørte hen ad en ensom vej og så en kvindeskikkelse komme imod sig, som han syntes, han skulde kende. Hun så op og drejede i raskere gang om ad en bivej. Så kendte Henrik hende og drejede bag efter og var snart på siden af hende.

Sid op, sae han — og køør med; der er langt til mennesker her.

Han mødte et blegt ansigt og et par stive og kolde blå øjne. Henrik nikkede: Goddag igen; sid op, jeg kører gerne et stykke for en gammel kending.

Er vi kendte? spurte hun. Hendes forundring skjulte hendes usandhed så godt som et tyndt flor.

Henrik rakte hende en hånd og hjalp hende op på hjulnavet og videre; vi kendte hinanden ved omdrejningen deroppe. Eller skal jeg ogsaa lade forundret? Jeg kan bedre. Nå, har I det godt? Er manden stadig væk lige så glad som for ni år siden? Har I børn? Er De glade ligesom deres fader?

Ja, svarede hun stift og ud i luften.

Det ja, tænkte Henrik, består, når man opløser det, af ene nejter.

Han drejede om ad en markvej for at komme tilbage til hovedvejen. Det er vel bedst, vi kører videre derhen, hvor du skal? Med mindre det er ligegyldigt, hvor du kommer hen?